

težko palico po glavi junakinjo, toda ona se ne ustavi in ne pogleda nazaj. Dobrina se temu začudi, zajaše k hrastu, ki je stal na polju, objem širok, ter ga udari s svojo palico. Hrast se takoj prekolje od vrha do tal in razleti na drobne trske. „Zdaj vidim,“ reče Dobrina sam sebi, „da imam še precejšnjo moč, samo pogumen sem premalo.“ Torej se vrne nazaj k junakinji, jo dojde in spet trešči z vso močjo s svojo palico po glavi. Junakinja se ne zgane in ne obstane. Dobrina gre še enkrat k hrastu, ki je bil dva objema širok, ter ga udari s palico. Tudi ta hrast se takoj razleti na kosce. Iz tega se Dobrina spet prepriča, da ima moč, samo poguma, si misli, je še premalo. Potem se vrne v tretjič v sledi za junakinjo, in ko jo dojde, jo lopne z vso močjo s svojo palico od zadaj po glavi. Zdaj se devica obrne, pogleda na junaka in reče: „Sem mislila, da komarji pikajo, a tepejo ruski junaki.“ Potem potegne Dobrinuško za žolte kodre s konja, ga vtakne v svoj usnjati meh, priveže k sedlu in jaše dalje.

Toda med potjo se začne konj pritoževati, češ, da ima že device dovolj nositi, ki nikakor ni lahka, a zdaj mu je naložila še junaka, ki ji je s silo

raven, a poguma ima dvakrat toliko. Nastasja Mikulična, druga hči Mikule Seljaninoviča — to je bila namreč omenjena junakinja — posluša konja, potegne junaka iz usnjatega meha in reče sama sebi: „Če je junak star, mu glavo odrežem, a če je mlad, ga vzamem v plen. Če mi bo prišla ljubezen, ga vzamem za moža, a če mi ne dopade, ga zmečkam v dlani in naredim iz njega ovseni močnik.“

Ko pogleda na mladega Dobrinuško, se ji takoj dopade, ter ga pozdravi: „Zdravstvuj, dušica, mladenjki Dobrinuška!“ Dobrina jo začuden vpraša: „Po čem pa poznaš mladega Dobrinuško? Jaz tebe ne poznam in te še nisem videl!“ Nastasja odgovori: „V Kijevu sem te videla, ko sem tam bila. Jaz sem hči Mikule Seljaninoviča, mlada Nastasja Mikulična in sem pojahala v čisto polje iskat si nasprotnika. Če me vzameš za ženo in storiš z mano veliko obljubo, te izpustim živega; če me pa ne vzameš, te zmečkam v dlani in naredim iz tebe ovseni močnik.“

Tako se sreča in zakon pričela za oba in s tem se i moja starinuška konča.

(Dalje.)

Dragotin Kette.

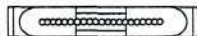
Zložil Tonej Jelenič.

Zakaj iz dne in iz noči v obraz
strme velike sfingine oči?
Iz njih blesti tema in diha mraz,
le smrtna solza medlo v njih gori.

Ta smrtna solza, ta skrivnostna luč!
Gori in sveti vedno iz temé. —
Odpiraš vrata k Bogu — kje je ključ? —
Kako skrivnostno sfinga váte zré.

Ob blesku smrtne solze — ah tedaj
pred Njega hočeš, ki je večni Bog.
Odpró se vrata, in zasveti raj,

Izgine sfinga — vera se rodi.
Pred Njega kloneš — Bog, tvoj mili Bog!
Resnice žarki ti lijó v oči . . .

Pridi . . .

Zložil Vek. Remec.

Pridi, sreča, dušo mi prevzemi
z nadami blestečimi,
kakor mati bolno dete me objemi
z rokami ljubečimi! . . .

V žalosti zaupna misel nate
se me je dotaknila,
da se mi je vanjo kakor v zvezde zlate
duša vsa zamaknila . . .

